

*Εφαίνει κι ἀραχνόφαινε σὲ μετάξινο ὑφάδι,
ἐφαίνει κι ἀραχνόφαινε μὴ προῖκα ζηλευτὴ
ΙΠολέμ. Παλ. βιολ.⁴ ἔνθ' ἄν.

Μετοχ. 1) *Αραχνοῦφης Γ' Σουρῆς ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.
Πηδοῦν καὶ μπαλαρῖνες καμαρωτὲς κι ἀφρᾶτες
μὲ γυμνωμένα πόδια καὶ γυμνωμένες πλάτες,
ἀραχνοῦφασμένα φουστάνια κυματίζουν.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράχινος. 2) *Ο ἀραιὸς τὴν σύστα-
σιν ΙΠολέμ. Χειμῶνανθ.² ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.
Καὶ συννεφάκι ποῦ καὶ ποῦ ἀραχνοῦφασμένο
ἀπλώνεται κατάλευκο καὶ λεπτοκεντημένο.

ἀραχνοῦφαντος ἐπίθ. ΙΠολέμ. *Αλάβαστρ.² 189
— (Νουμᾶς 10, 379) ἀραχνόφαντος Γ' Επαχτίτ. ἐν Προπυλ.
1,242 ΙΠολέμ. *Αλάβαστρ.³ 38 — Λεξ. Δημητρ.

*Εκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη καὶ τοῦ ἐπιθ. ὑφαντός.
*Αραχνοῦφης: *Αραχνοῦφαντοπαννί Γ' Επαχτίτ. ἔνθ' ἄν. Λεξ.
Δημητρ. *Αραχνοῦφанта νοικοκυριοῦ στολίδι ΙΠολέμ. ἔνθ' ἄν.
189 Παρθένες ἀνάερες ντυμένες μὲ τ' ἀραχνοῦφанта μαγνάδια
τοὺς τὰ μεταξωτὰ καὶ κατάχρυσα (Νουμᾶς ἔνθ' ἄν.) || Ποίημ.

Καὶ μέσα 'ς τ' ἀραχνόφанта μεταξωτὰ σεντόνια
κοιμᾶται κι ὄνειρεύεται χίλιες χιλιάδες χρόνια
ἡ κόρη ἡ ζηλευτὴ . . .
ΙΠολέμ. ἔνθ' ἄν. 38. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράχινος.

*ἀραχνώνω, μετοχ. ἀραχνωσμένος Passow Carm.
popular. 397.

*Εκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη. Τὸ σ τῆς μετοχ. ἀραχνω-
σμένος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. ἀραχνιασμένος,
δι' ὃ ἰδ. ἀραχνιάζω.

Μετοχ. ὁ πλήρης ἀραχνίων: *ἄσμ.
Κ' ἐμείνανε κ' οἱ δὴ ξερὲς κ' οἱ δὴ ἀπεθαμένους
κ' ἐπῆγαν καὶ τσ' ἐχώσανε σ' ἀραχνωσμένο χῶμα
(ὀνομάζεται τὸ χῶμα τοῦ τάφου ἀραχνωσμένο ὡς ἔχον
σχέσιν πρὸς τὸν ἄδην τὸν πλήρη ἀραχνίων. Πβ. ἀρα-
χνιάζω Α 1 καὶ ἀραχνος 1).

ἀράχτα ἡ, Λέσβ. (Μανταμᾶδ.)
*Εκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀραχτός < ἀράζω.
Λίθος ὀγκώδης ἡ βράχος: Κάτσι πὰ σὶ μιὰν ἀράχτα νὰ
ξικουραστῇ.

ἀραχτὰ ἐπίρρ. Δ. Κρήτ.
*Εκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀραχτός < ἀράζω.
Ταχέως, γρήγορα, συνήθως ἐκ τοῦ τρώγοντος: *Εφασ
ἀραχτὰ ἀραχτὰ κ' ἔφνε. Μὴ τρώς ἀραχτὰ, γὰ θὰ σὲ πιάσῃ τὸ
στομάχι σου.

ἀράχτρα ἡ, ἀμάρτ. *ράχτρα Κρήτ.
*Εκ τοῦ ρ. ἀράζω.
Αἰξ μὴ στέργουσα τὰ χόρτα, ἀλλ' ὀρμῶσα εἰς ἐσπαρ-
μένα μέρη διὰ νὰ φάγῃ.

ἀρβάλλα ἡ, (Ι) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
*Εκ τοῦ οὐσ. ἀρβάλλι κατὰ τύπ. μεγεθ.
Κινητὴ λαβὴ χαλκίνου λέβητος σχήματος τόξου στηριζο-
μένη εἰς τοὺς ἐκατέρωθεν αὐτοῦ ὑπάρχοντας κρίκους καὶ
πίπτουσα ἐλευθέρως ἢ ἐπὶ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς.

ἀρβάλλα ἡ, (ΙΙ) Κορσ. Πελοπ. (Λακων. Μάν. Μεσσ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. — ΣΠασαγιάνν. *Αντίλ. 46.
*Εκ τοῦ ρ. ἀρβάλλω.
Κρότος, θόρυβος, συνήθως ὁ παραγόμενος ἐκ τῆς συγ-
κρούσεως ἡ βιαίας μετακινήσεως πραγμάτων ἔνθ' ἄν.:
Κάνω ἀρβάλλα Λακων. || Φρ. *Εχει ἀρβάλλες (ἐπὶ κενοῦ
πράγματος, οἶον κασσέλλας κττ., ἐν ᾧ δηλαδὴ μόνον πον-
τικοὶ κροτοῦν) Μάν. || Ποίημ.

*Ορμοῦν τὰ βόιδα, κυνηγοῦν τοῖς μελισσῆς *γελάδες
μὲ μουγκριτὰ ἐρωτικὰ, φρονιάσματα καὶ ἀρβάλλες
ΣΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀρβάλλη τό, ἀρβάλλ-
λισμα, ἀρβάλλος 1.

ἀρβαλλάκι τό, Πελοπ. (Καλάβρυτ. Μαζαίικ) κ.ά.
ἀρβαλάκ' Θεσσ. (Καρδίτσ.) κ.ά.
*Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρβάλλι.
Μικρὰ λαβὴ χαλκίνου σκεύους κινητή.

ἀρβαλλεύω Πελοπ. (Λακων. Μάν.)
*Εκ τοῦ οὐσ. ἀρβάλλι.
Παράγω κρότον. Συνών. ἀρβαλλίζω 1 β.

ἀρβαλλητό τό, Πελοπ. (Λακων.) — Λεξ. Δημητρ.
ἀρβαλλητό Κύθηρ.

*Εκ τοῦ ρ. ἀρβαλλῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀρβαλλίζω.
*Αρβάλλα (ΙΙ), ὃ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: *Αρβαλλητό ποῦ γίνεται!
Τί ἀρβαλλητό ποῦ κάνουνε!

ἀρβάλλι τό, ἀρβάλλιν Κύπρ. ἀρβάλλι Ζάκ. Κεφαλλ.
Πελοπ. (*Αργ. Βούρβουρ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Καλάμ.
Κορινθ. Κυνουρ. Λακεδ. Λακων. Μάν. Μεγαλόπ. Μεσσ.
Οἶν. Σουδεν. Τεγ. Τρίκκ. Τριφυλ.) κ.ά. ἀρβάλλ' Εὐβ.
(Στρόπον.) *Ηπ. (Ζαγόρ. Πρέβ.) Θεσσ. (Ζαγορ. κ.ά.) Σάμ.
Στερελλ. (Αἰτωλ. *Ακαρναν. *Αρτοτ. Κλών. Λεπεν.) κ.ά.

*Εκ τοῦ ρ. ἀρβαλλίζω.
1) Κινητὴ λαβὴ μεταλλίνου σκεύους ἔχουσα σχῆμα
τοξοειδὲς καὶ συνεχόμενη εἰς τὰ ἄκρα πρὸς τοὺς ἀμφοτέ-
ρωθεν τοῦ σκεύους ὑπάρχοντας κρίκους, κινούμενη δὲ
ἐλευθέρως πίπτει ἐπὶ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς αὐτοῦ
παραγούσα κρότον συνήθως ὅταν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον
μεταφέρεται τὸ σκεῦος φορτωμένον πού (ὁ παραγόμενος
κρότος, ἐξ οὗ καὶ ἡ σημ., εἶναι πολὺ συνηθέστερος καὶ
αἰσθητότερος, ὅταν ἀντὶ μιᾶς τοιαύτης λαβῆς ὑπάρχουν
δύο κινηταὶ ὁμοίως ἐκατέρωθεν τοῦ σκεύους, περὶ ὧν ἰδ.
κατωτ.) Εὐβ. (Στρόπον.) Ζάκ. *Ηπ. (Ζαγόρ. Πρέβ.) Θεσσ.
(Ζαγορ. κ.ά.) Κεφαλλ. Πελοπ. (*Αργ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ.
Κορινθ. Κυνουρ. Λακων. Μάν. Μεγαλόπ. Μεσσ. Οἶν. Σου-
δεν. Τρικκ. κ.ά.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. *Ακαρναν. *Αρτοτ.
Κλών. Λεπεν.) κ.ά.: Φρ. Πάει ἡ γλῶσσα του σὰν ἀρβάλλι (ἐπὶ
τοῦ πολυλόγου) Βούρβουρ. || *ἄσμ.

Τῆς νύφης ἀπ' τὴ φούρια τῆς κι ἀπὸ τὴν ἐντροπὴ τῆς
πιαστῆκαν τὰ πλεχτίδια τῆς 'ς τοῦ λεβειοῦ τ' ἀρβάλλι
καὶ τὸ λεβέτι ξέγειρε καὶ χύθηκε τὸ γάλα

*Αργ. β) Πληθ., αἱ ἀμφοτέρωθεν μεταλλίνου σκεύους
ἡ κιβωτίου κινηταὶ λαβαὶ Θεσσ. (Ζαγορ. κ.ά.) Πελοπ.
(Βούρβουρ. Καλάμ. Κυνουρ. Λακεδ. Λακων. Μεσσ. Οἶν.
Τεγ. Τριφυλ. κ.ά.) Σάμ. Στερελλ. (*Αρτοτ.) κ.ά.: Βροντάει
τὸ χαράνι ἀπὸ τ' ἀρβάλλα ποῦ χτυποῦνε ἀπάνω Λακεδ. Τὸν
φαίνονται πουργαρόριζες τ' ἀρβάλλα τοῦ λεβειοῦ (ἐκ παραδ.)
Βούρβουρ. Λεβέτι μὲ σαράντ' ἀρβάλλα (ἐκ παραδ.) Τεγ. 2)
Κώδων ἐξηρημένος ἐκ τοῦ λαιμοῦ προβάτου Πελοπ.
(Γορτυν.). Συνών. ἀρβάλλος 2. 3) Ξύλον ἐλευθέρως
ἐξηρημένον ἀπὸ τὴν λεγομένην σκαφίδα τοῦ μύλου τὴν
ὑποκειμένην ὀριζοντίως πῶς εἰς τὸ δοχεῖον τὸ περιέχον
τὸν πρὸς ἄλεσιν σῖτον, ὅπερ διὰ τοῦ ἐτέρου ἄκρου στηρί-
ζεται ἐπὶ τῆς μυλόπετρας καὶ μεταδίδει τὴν τρομώδη
κίνησιν εἰς τὴν σκαφίδα, οὕτω δὲ διὰ τοῦ στομίου αὐτῆς
συντελεῖται ἡ ἔκχυσις τοῦ σίτου εἰς τὸν λαιμὸν τῆς μυλό-
πετρας Πελοπ. (Βούρβουρ. Κυνουρ. κ.ά.) 4) Σιδηροῦς
σύρτης διὰ τοῦ ὁποίου κλείεται ἡ θύρα Πελοπ. (Λακων.
Μάν.): Τὸ ἀρβάλλι τῆς πόρτας Μάν. 5) Μέγα κόσκινον
συνήθως ἐκ διατρήτου λευκοσιδήρου διὰ τοῦ ὁποίου καθα-
ρίζουν τὸν σῖτον καὶ τοὺς ὁμοίους δημητριακοὺς καρποὺς

